

Revetted bunkers, saaie bunkers?

Historisch gezien horen ze niet op Coltbanen thuis

Golfarchitecten Frank Pont en Paul Turner denken dat de revetted*) bunkers die nu alom aanwezig zijn op Open Championship-banen veranderd moeten worden. De auteurs hopen dat dit tot een open discussie zal leiden tussen de beheerders van de klassieke Colt-golfbanen over de vraag of het wel zo verstandig is te kiezen voor revetted bunkers. *) Bij revetted bunkers is de bovenste rand van de bunker bekleed met graszoden tot soms halverwege de glooiing of bij steile hellingen geheel bekleed met een wand van op elkaar gestapelde graszoden.

Auteurs: Frank Pont en Paul Turner

In 2012 werd medio juli de Open op de schitterende Royal Lytham & St Annes-links gehouden. Zonder twijfel zal een aantal van de meer dan 200 revetted potbunkers van de baan een belangrijke rol hebben gespeeld bij de uitslag van het kampioenschap. 'Open rotating'-banen en revetted potbunkers zijn synoniem en de meeste mensen denken dat deze bunkers altijd in deze vorm hebben bestaan. Velen zouden verbaasd opkijken als ze ontdekken dat revetted bunkers een vrij recent fenomeen zijn en dat tot de Tweede Wereldoorlog de grote meerderheid van de bunkers op Open golfbanen – en bij vrijwel alle andere Britse links – geen revetted bunkers waren, maar natuurlijk geërodeerde zandbunkers zonder een kraag van graszoden.

Colt-bunkers

Geërodeerde zandbunkers zonder een kraag van zoden zijn wijdverspreid op banen gebouwd door Harry Colt, één van de beste golfarchitecten ooit. Colt liet ons de klassieke Open golfbanen na, zoals Muirfield, Lytham, Royal Liverpool en Royal Portrush. Hij was niet alleen een groot architect, ook was hij – bijna tot vervelens toe – consistent in het toepassen van zijn ontwerp-principes. Als er op een van zijn banen iets niet in overeenstemming is met deze principes, dan kun je er bijna zeker van zijn dat het ooit op dat

punt is veranderd. Dit wil niet zeggen dat alle door hem ontworpen banen er hetzelfde uitzien. Zoals bij elk groot kunstenaar is het werk van Colt tijdens zijn leven duidelijk geëvolueerd, net als de keuze in stijlen en maten van zijn bunkers. Maar bepaalde elementen van zijn bunkers veranderden nooit en verschijnen altijd weer op de vele oude foto's die we van zijn banen hebben.

Onregelmatig

Om de oude meester te citeren: "Zandbunkers moeten in onregelmatige vormen worden gegraven en ten opzichte van de natuurlijke heuvels – als deze bestaan – in de gewenste posities worden geplaatst ... Werp het zand goed op tot aan de rand van een bunker die in een heuvel gegraven is, zodat hij van verre zichtbaar is ... Plant ook af en toe een groepje biezten, een pol struisgras of wat struikheide langs de bunker-randen, die hun groei bevorderen." Colts stijl is ook duidelijk wanneer men in een brief van hem aan een klant leest over hoe hij zijn bunkers gebouwd wilde hebben: "Het zand moet op de helling van de bunker worden gespreid. Let op dat dit hoog en tot onregelmatige hoogtes uitgevoerd wordt." De brief noemt het verschijnsel 'revetting' als een mogelijkheid, maar alleen als een kleine rand om het bovenste gedeelte van de bunkerhelling te stabiliseren. Samenvattend zijn

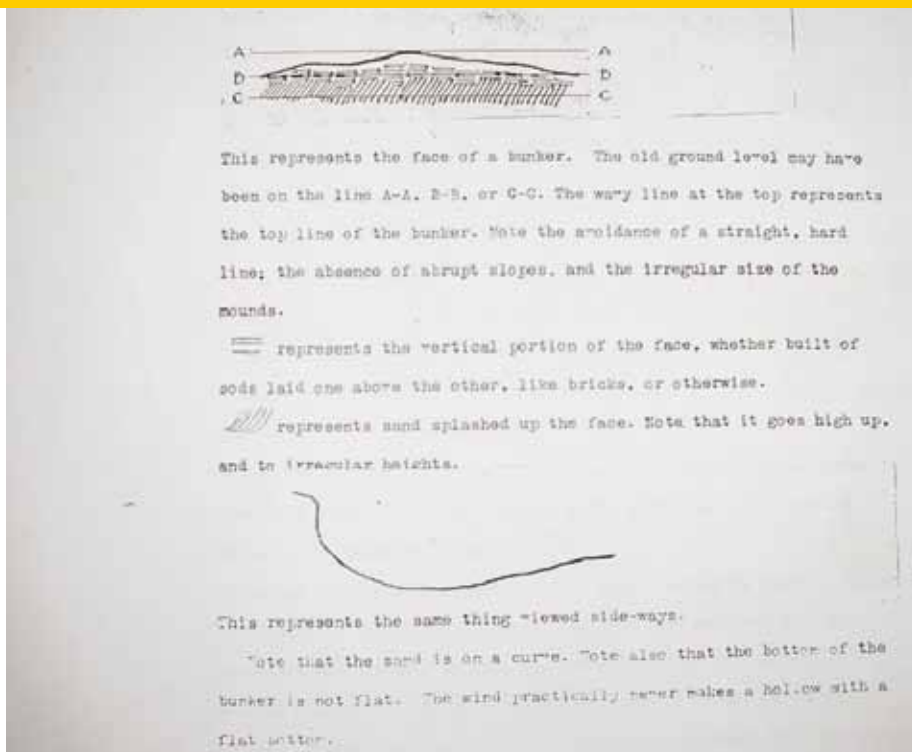
er vier belangrijke elementen bij een Colt-bunker: zandhellingen, onregelmatige vormen, natuurlijke randen en waar mogelijk geplaatst in opwaartse

Golfcourse Lytham

Aanleg van een bunker op Muirfield Golf Course.

Deze bekende brief van Colt toont aan dat hij heel duidelijk was over hoe zijn bunkers eruit moeten zien.

hellingen van het landschap. Je kunt deze elementen duidelijk zien op oude foto's van bunkers op Muirfield en Lytham en op soortgelijke foto's van Colt-banen zoals Hoylake, Rye, Kennemer, Knokke, Le Touquet en St. Andrews' Edengolfclub. En het was niet alleen Colt, hetzelfde geldt voor Simpson (in banen zoals Cruden Bay en Hayling Island) en MacKenzie.

Verdwijning

Maar waarom hebben deze bunkers met zandhellingen bestaan tot de oorlog en begonnen ze pas toen te verdwijnen? Het was niet omdat de revetting-technologie pas na de oorlog werd uitgevonden; immers, deze techniek bestond al in het midden van de negentiende eeuw. Nee, volgens ons zijn er vier belangrijke redenen die deze verandering hebben versneld. Ten eerste: Er bestaat een algemeen idee dat bunkers met zandhellingen arbeidsintensiever en daarom duurder in onderhoud zijn. Wanneer alle kosten (onderhoud en verbouwing) in aanmerking worden genomen, zouden revetted bunkers weleens duurder kunnen uitkomen, omdat ze veel frequenter dure reparaties nodig hebben. Maar de kosten op zichzelf zouden niet de belangrijkste reden mogen zijn om een cruciaal ontwerpelement los te laten. In Amsterdam vervangen eigenaren van oude grachtenpanden de houten kozijnen ook niet door aluminium exemplaren, ook al zijn deze goedkoper in onderhoud!

Ten tweede: Gevoelsmatig zou je denken dat revetted bunkers beter bestand zijn tegen erosie. Velen vinden dat het te bezwaarlijk is om bunkers met zandhellingen te onderhouden vanwege de voortdurende winderosie op hun baan. Toch kan men zich afvragen hoe het voor de oorlog wel mogelijk was bunkers met zandhellingen te hebben, of hoe beroemde golfbanen zoals Royal County Down – een andere baan onder invloed van het genie Colt – er nog steeds in slagen hun bunkers met zandhellingen te behouden?

Ten derde: De algemene opvatting is dat revetted potbunkers moeilijker te spelen zijn en een meer voorspelbaar en homogeen 'product' geven zoals de professionals en de baancommissarissen dat wel wensen. Ook hierover kan worden gediscussieerd. Hoewel de wand van een revetted bunker steiler kan worden gemaakt, zijn de diverse posities in bunkers met een zandhelling gevarieerder.

Ten vierde: Veel greenkeepers zien graag revetted bunkers – waarschijnlijk doordat zij deze zelf kunnen aanleggen, aangezien er geen bijzondere vaardigheden voor nodig zijn om het grondwerk te doen omdat het enige kunstje ligt in de arbeidsintensieve stapeling van de graszoden. Het is ook voor hen een leuke afwisseling van het werk en misschien zelfs een bepaalde werkzekerheid tijdens de rustige wintermaanden.

En last but not least: misschien was het gewoon de omstandigheid dat noch Colt, noch zijn partners er na de oorlog meer waren om het geknutsel aan de belangrijke esthetische elementen op hun banen te voorkomen – iets wat ze tot dan toe met succes tegen hadden kunnen houden.

Gaan voor origineel

De bovenstaande argumenten zijn niet zo heel bijzonder 'pro-revetting'. Veel van deze clubs zijn er juist trots op om geassocieerd te worden met Colt. En daarom verbazen wij ons er nogal over dat vrijwel al die clubs een wezenlijk stijlelement waar Colt voor stond, volledig hebben prijsgegeven. Zouden de leden van Cypress Point ooit dromen over het veranderen van alle MacKenzie-bunkers in revetted bunkers? Erger nog: zelfs terwijl we dit schrijven, zijn Colt-links, zoals Longniddry, Knokke, Granville, die tot voor kort allemaal nog originele Colt-bunkers met zandhellingen hadden, bezig met het veranderen van deze bunkers in revetted of grasbunkers. Gelukkig hebben andere banen, zoals Le Touquet, gekozen voor het terugkeren naar de originele bunkers van Colt waarbij veel meer variatie in vormen en texturen aanwezig is. We hopen dat dit artikel tot een open discussie zal leiden tussen de beheerders van de klassieke Colt-golfbanen over de vraag of het wel zo verstandig is te kiezen voor revetted bunkers in plaats van bunkers met open zandhellingen. Misschien dat de toekomst ons nog eens een keer 'Opens with sand-faced Colt-style bunkers' brengen zal.

GCA

Frank Pont is een in Nederland gevestigde golfarchitect, die op een aantal klassieke golfbanen van Colt, Simpson en andere Golden Age-architecten heeft gewerkt. Paul Turner is golfhistoricus, met name gericht op het werk van Harry Colt.

Frank Pont